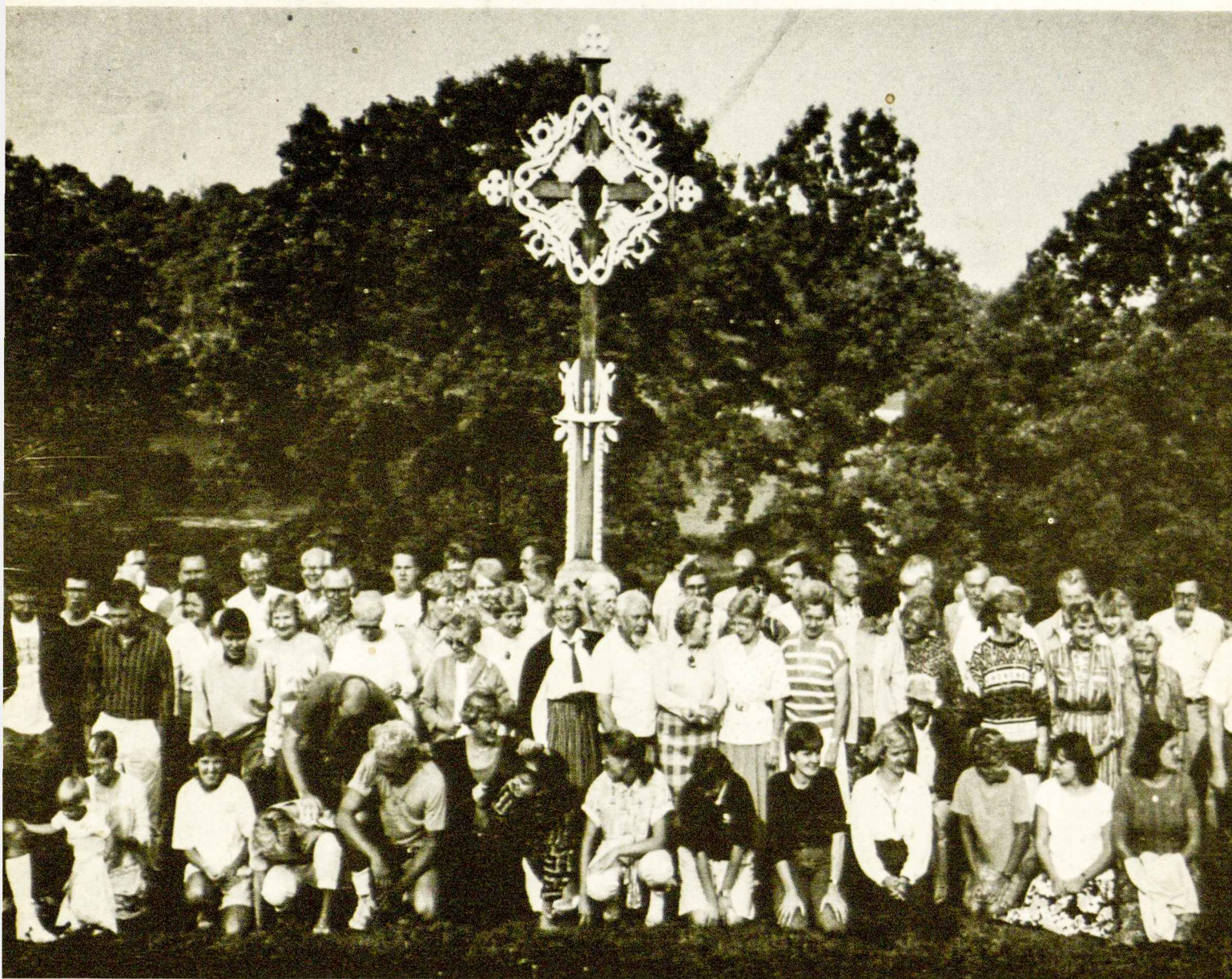

ATEITIS

STUDIJŲ DIENOS

Ateitininkai išelvijo ir dabartinė Lietuva	1
Viktoras Nakas	
Meditacija—vienas iš mano sportų	11
Andrius Valevičius	
Jaunučių stovykla	12
Kaip pagerinti mergaičių baraką	13
Vaidai iš Olimpiados	13
Darželis—A. Mockaitytė ir A. Žvinaitė	14
Šeštadienio šokiai—P. Vainius	14
JAS suvažiavimas—R. Polikaitytė ir D. Šilgalis	15
Kelias į sveikatą—D. Kazlauskaitė	16
Užsiėmimai ir vakarinės programos—L. Janušytė	16
Vašingtono ateitininkai	17
G. ir M. Pakštytės, L. Lukaitė	
Trumpai	18
Lėlių teatras	20

Nuotraukos: R. Musonytės: 2,3,4,5,6,8,9,10,12,13,14,15,16,18.

G. Kriaučiūnienės: 10. J. Kuprio: 20.

ADMINISTRATORIUS: Juozas Polikaitis, 7235 South Sacramento Ave., Chicago, IL 60629, USA. Tel.: (312) 434-2243.

Spaudos darbus atlika Draugo spaustuvė Chicagoje. Leidžia Ateitininkų Federacija. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje — 12.00 dol.; garbės prenumerata — 20 dol., susipažinimui 9.00 dol.; kituose kraštuose — 9.00 dol., išskyrus Pietų Ameriką (7.00 dol.).

ATEITIS (USPS 035-440) — a magazine published bimonthly, by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis, Inc. Business address: 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL 60629 USA. Yearly subscription in the US and Canada \$12.00. Single copy \$2.00. Second class postage paid at Chicago, Illinois. © 1987 by the Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis. All rights reserved.

VIKTORAS NAKAS

Ateitininkai išeivijoje ir dabartinė Lietuva

Nelaisvėje nuolat maldausiu Viešpatį už Lietuvos seses, paaukojusias savo gyvenimą Dievo ir žmonių meilės tarnybai, kad jos didelį dėmesį skirtų kovai už Bažnyčios laisvę ir pagrindines žmogaus teises. Netikėkite, kai valstybinio ateizmo propagandistai sakys, kad ši veikla esanti politika. Tai ne politika, bet mūsų gyvybinis reikalas... O jei politika, tai Bažnyčios politika, Popiežiaus politika.

(Iš kunigo Sigito Tamkevičiaus dvasinio testamento, pasirašyto 1982 m. vasario 6 d. ir išspausdinto Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronikos 61-am numeryje.)

Gorbačiovas yra vienintelis sveiko proto vadovas pasaulyje... Jis yra kaip Jėzus. Jis vis duoda ir duoda gerus dalykus, kaip ginkluotės ribojimo siūlymus, ir už juos susilaukia tik atsisakinėjimų.

(Cituojama nusiginklavimo šalininkė australė Helen Caldicott Washington Post dienraštyje, 1987 m. liepos 5 d.)

Kai esu kviečiamas rimtai skambančias temas viešai panagrinėti, pagal įprotį stengiuos paskaitą pradėti rašyti maždaug mėnesį prieš tai, kai reikės ją pristatyti.* Tačiau, ši syki, prie kompiuterio atsisėdau prieš mažiau kaip savaitę. Užtai esu laimingas, nes ši mano paskaita bus kitokia negu ta, kurią būčiau parašęs prieš mėnesį. Toje paskaitoje nebūtų buvę ir negalėtų būti įpinti nei rugpjūčio 23 d. įvykiai Vilniuje, Rygoje bei Taline, nei asmeniškai išpūdžiai iš rugpjūčio mėnesio gale įvykusios, šešias dienas trukusios, JAV-Sovietų Sąjungos konferencijos Chautauqua miestelyje, New Yorko valstijoje.

Nemanykite tačiau, kad ši paskaita taps tų dviejų įvykių atpasakojimu. Pasilieku prie paskaitos plano, kurį teko prieš laiką nustatyti. Viliuos, kad vėlesni įvykiai bus praturtinę mano perspektyvą, įgalins kai kuriuos faktus giliau išvelgti, juos ryškiau atskleisti. Šios paskaitos metmenis sudaro trys klausimai:

Pirma, kaip mes, ateitininkai, suvokiame dabartinę Lietuvą?

Antra, kokia turėtų būti mūsų rolė, siekiant pažinti dabartinę Lietuvą?

Trečia, kaip mes savo veiksmais galime padėti katalikybei Lietuvoje, Lietuvos žmonėms ir lietuvių tautai apskritai?

Turbūt neklysiu teigdamas, kad šiandieninė Lietuva mums geriausiai pažįstama per asmeniškus ryšius, kuriuos palaikome, susirašinėdami su giminėmis anapus Berlyno sienos ir per apsilankymus Lietuvoje. Atrodo, kad į Lietuvą važiuojančių skaičius auga ir kad tie, kurie pajėgia, lankosi net kelis sykius. Tie, kuriems pakanka tokių asmeniškų ryšių Lietuvai pažinti, neabejotinai turi labai ribotą supratimą to, kas darosi Lietuvoje. Įdomu, kad tas siauras supratimas gali būti labai skirtingas atskiriems šios grupės nariams.

*Paskaita, skaityta Ateitininkų studijų dienose Dainavoje, Manchester, Michigan, šių metų rugsėjo mėn. 5 d. Viktoras Nakas, baigęs politinių mokslų ir istorijos studijas University of Michigan, neseniai pradėjo dirbti Lietuvių informacijos centro skyriuje Washingtone.

Pavyzdžiui, jeigu vieno išeivio dėdė yra Petras Griškevičius, o kito teta yra Nijolė Sadūnaitė ir tie du išeiviai tik per tuos gimines supranta, kas darosi Lietuvoje, tai jiedu susitikę Marquette Parko gatvėje vargiai ar pajėgs susikalbėti.

Šiai pirmajai grupei daugiausia priklauso jaunesnio amžiaus žmonės, gimę ir augę išeivijoje, kurie mažai, jei išvis, skaito lietuvių spaudą. Antroje, mažesnėje grupėje vyrauja vyresnio amžiaus lietuviai, gimę nepriklausomoje Lietuvoje. Jie tebegyvena nepriklausomos Lietuvos lūkesčiais bei stalininio teroro prisiminimais. Jiems išeities taškas bet kokiose diskusijose apie dabartinę Lietuvą yra nepriklausoma Lietuva ir ypač tos nepriklausomybės praradimas. Todėl, pavyzdžiui, pagrindinė mūsų išeivijos spauda apie šiandieninę Lietuvą rašant negalima apsieiti be žodžio „okupuota“, lyg reiktų mums, skaitytojams tai priminti. Todėl toje pačioje spaudoje vartojamas išsireiškimas „sovietinė Lietuva“, o ne „tarybinė Lietuva“, nes pastarasis duoda lietuvišką atspalvį svetimųjų primestam režimui. Apskritai iš Lietuvos besilankantys žmonės pastebi, kad išeivijos lietuvių kalba yra toji, kuri egzistavo 1940 metais. Manau, kad tai nėra vien dėl mūsų aptingimo ar sunkių sąlygų, su kuriomis susiduria kiekviena išeivija, atskirta nuo tautos kamieno. Iš dalies, mūsų kalba nėra šiandieninės Lietuvos kalba, kadangi dabartinė Lietuva tam tikra prasme yra svetima. Įdomus klausimas, kam dabartinė Lietuva yra mažiau svetima: ar

vyresniesiems, gimusiems tenai prieš karą, bet užtat prisirišusiems prie praeities prisiminimų, ar jaunimui, kitur gimusiam bei augusiam, bet savo tiesioginių patyrimų kraitį teturinčių vieną Lietuvą, būtent — pokarinę Lietuvą?

Žinoma, šitoks išeivijos sudėties apibūdinimas tėra karikatūrinė apybraiža — tikroji padėtis kur kas sudėtingesnė. Pavyzdžiui, neabejoju, kad yra tokių asmenų, kurie priklauso abiem grupėms — ar tai karo metus Lietuvoje išgyvenę pensininkai, kurie pakartotinai grįžta Lietuvon gimines palankyti, ar tai jaunimas, kuris palaiko glaudžius ryšius su giminėmis Lietuvoje, bet turi paveldėjęs iš tėvų tokį karingą nusistatymą pokarinės Lietuvos atžvilgiu, kad neįstengia jos raidos suprasti. Be to, reikia paminėti ir trečią išeivijos grupę, kuri mažiausia iš visų. Jai priklauso tie, kurie stengiasi kiek galint atidžiau sekti įvykius Lietuvoje. Tos grupės nariams dabartinis režimas yra nepriimtinas, bet jie nėra tiek prisirišę prie praeities tragiškų įvykių, kad būtų akli dabarčiai ar kad jų veikla būtų suluošinta.

Kuriai grupei priklauso ateitininkai? Esu tikras, kad išeivijos skerspjūvyje, rastume ateitininkų kiekvienoje iš tų trijų grupių. Ta prasme ateitininkai yra išeivijos mikrokosmas. Tačiau, palyginus ateitininkus su išeivija apskritai, negalima abejoti, kad pas mus yra proporcingai daugiau trečiosios grupės narių, proporcingai mažiau pirmajai grupei priklausančių. Žmonės, kuriems mažai terūpi lietuvių kultūra bei lietuviškos

Studentės Dainavoje Studijų Dienų metu: 1-moje eilėje: Gailė Černiauskaitė, Daina Rugieniūtė, Medėja Sabaliūnaitė, Ina Šilgalytė. 2-troje eilėje: Rūta Musonytė, Dana Petrusevičiūtė, Audrė Budrytė, Imsrė Sabaliūnaitė, Rama Bublytė.

Diskucijos po diskucijų—A. Kamantienė, N. Balčiūnienė, ir Č. Grincevičius—Studijų Dienose.

vertybės, neįsijungia į specifines lietuviškas organizacijas, kaip skautai ir ateitininkai. Be to, pati ateitininkų elitinė ideologija ir inteligentiškumo principo pabrėžimas pritraukia tokius, kurie turi tam tikrą atsakomybės jausmą tautos atžvilgiu ir pasižymi savo smalsumu bei ieškojimu gilesnių atsakymų į jiems rūpimus klausimus.

Turbūt neklysiu teigdamas, kad ateitininkams vadovauja trečiosios grupės nariai. Kadangi tų asmenų supratimas dabartinės Lietuvos yra gilesnis negu kitų, pabandysiu atspėti, kaip jie sukvokia dabartinę Lietuvą. Tą spėjimą grindžiu asmenišką pažintim, intuicija, kuri paremta ateitininkų ideologijos išvadam ir ateitininkų veiklos bei pavienių ateitininkų straipsnių sekimu mūsų spaudoje. Be abejo, religinis momentas ateitininkams yra pats svarbiausias. Po jo netoli seka tautiškumas. Ateitininkų nuomone, įvykiai, žmonės bei institucijos Lietuvoje, kurie tuos du elementus jungia, labiausiai pasitarnauja Lietuvos vystymuisi. Tuos du elementus jungia Lietuvos Katalikų Bažnyčia kaip institucija. Įvykiai, kaip Lietuvos krikščionybės 600 metų jubiliejus, turbūt atrodo 600 kartų svarbesni, negu bet koks Lietuvos komunistų partijos suvažiavimas. Asmenys, kaip Balys Gajauskas, mums atrodo kaip didvyriai ir esame įsitikinę, kad tokie, kaip Petras Griškevičius, ilgainiui istorijos knygose liks nykštukais. Ateitininkų įsitikinimu, lietuvių tautos likimas yra neatskiriamas nuo Bažnyčios likimo. Jei žus viena, tai ir kita negalės ilgai egzistuoti.

Ta prasme šių metų rugpjūčio 23 d. demonstracijos

Vilniuje buvo lietuvių tautai būdingos. Demonstrantai, susirinkę prie Šv. Onos bažnyčios, dainavo patriotines dainas ir giedojo religines giesmes. Demonstracijoms vadovavo Nijolė Sadūnaitė, religinė aktyvistė, už savo veiklą ryšium *Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronikos* leidimu praleidusi 6 metus Gulage ir tremtyje. Nei Rygos, nei Talino demonstracijose nebuvo to religinio atspalvio.

Prieš dvi savaites įvykusios demonstracijos ateitininkams patvirtina sukurta vaizdą, kad katalikų tikėjimas yra svarbiausia atspara ne tik režimo peršamam materializmui ir ateizmui, bet ir kultūrinei bei lingvistinei rusifikacijai, ir kad Katalikų Bažnyčia kaip institucija yra pasipriešinimo režimui centras. Todėl, tęsiant tą logiką, *Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronika* ir *Aušra* bent simboline prasme yra patys svarbiausi šių dienų lietuvių tautos leidiniai.

Visiškai pritariu tai tezei, kad katalikybę su lietuvių sieja organiškai ryšiai, ir kiekviena proga, lietuviams ir nelietuviams peršiu mintį apie *Kronikos* svarbą lietuvių tautai. Tačiau, reikia pripažinti, kad jei mes suvokiame dabartinę Lietuvą tik per mūsų tikėjimo prizmę ir tik per Bažnyčios pasipriešinimą režimui, gauname nepilną Lietuvos ir lietuvių tautos vaizdą, nes išjungiame ne tik svarbius jos kultūrinio bei politinio gyvenimo aspektus, bet ir ignoruojame paprasto žmogaus kasdieninį gyvenimą. Už kiekvieną herojišką Sadūnaitę Lietuvoje turbūt yra 100 žmogelių, kurie geriausiu atveju save laiko tik kultūriniais katalikais ir kurių gyvenimas susidaro iš kuklių laimėjimų

siekimo, kaip pavyzdžiui geresnio buto įsigijimo. Turbūt yra pagrindo teigti, kad istorijos raidoj Sadūnaitės svarba lengvai atsvers tų 100 žmonių įnašą, bet mūsų istorinė vizija neatleidžia mus nuo pareigos kuo pilniau ir tiksliau pažinti visą dabartinę Lietuvą. Kitaip galime susidaryti labai klaidingą tautos vaizdą ir iš to daryti blogus sprendimus.

Šiais laikais didžiausias pavojus, sekant Lietuvos įvykius, yra perdramatizuoti ir pervertinti pasipriešinimo atvejus. Tačiau būkime dėkingi, kad mes iš viso turime tokią problemą. Prieš daugiau kaip 15 metų, kai aš čia važinėdavau į stovyklas bei kursus, Lietuva man tebuvo miglota pasakų šalis, o lietuvių tauta pasirodė esanti visiškai užguita, gal net prie išnykimo slenksčio stovinti. *Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronika* bei Romas Kalanta tą baimę man išskleidė. Tikiuos, kad neseniai vykusios demonstracijos Pabaltijy įelektrins išeivijos jaunimą, taip kaip uždegė kai kuriuos iš mano kartos, sukeliant troškimą Lietuvą geriau pažinti ir dirbti, kiek sugebama, jos naudai.

Esu girdėjęs nusiskundimų iš pačių ateitininkų, kad mūsų organizacijos nariai per silpnai supranta dabartinę Lietuvą, neišnaudoja galimybių įvertinti tai, kas ten darosi. Su truputėliu pavydo žiūrime į kitą organizaciją, kuri pastoviai laiko savo žvilgsnį nukreiptą į Lietuvą. Tai Santaros-Šviesos federacija. Manau, kad niekas neprieštaraus, jog jei nori sekti Lietuvos politinę, kultūrinę bei ekonominę raidą, skaitai *Akiračius*, ne *Ateitį*. Kodėl taip atsitiko, būtų įdomi tema, kurios deja, čia nėra laiko išsamiai nagrinėti, o tik trumpai pakomentuoti. Santariečiai turbūt geriausiai supranta dabartinės Lietuvos kultūrą, nes jie buvo pirmieji, kurie atsisakė pasitenkin-

ti korespondenciniais ryšiais su Lietuvos žmonėmis. Ateitininkai nuo ryšių plėtimo susilaikė ir tik vėliau pradėjo sekti santariečių pavyzdžiu turbūt dėl to, kad jie iš esmės buvo labiau konservatyvūs ir, be to, pribijoję skilimo tarp narių, kuris būtų įvykęs, jei jie būtų nusprendę tapti ryšių plėtimo pradininkais.

Šią santariečių rolę išeivijos gyvenime iškeliau ne šiaip sau, o kaip įvadą antrojo šios paskaitos klausimo nagrinėjimui, būtent, kokia turėtų būti mūsų rolė, siekiant pažinti dabartinę Lietuvą. Ypač svarbu mums stengtis suprasti naujosios sovietų vidinės politikos reikšmę, kad sugebėtume į tai protingai reaguoti. Ne užtenka skaityti pagrindžio spaudą ar tik vieną kitą išeivijos laikraštį, norint susigaudyti apie persitvarkymo (perestroika) bei atvirumo (glasnost) politikos esmę. Be „Glasnost“ rugpjūčio mėnesio demonstracijos jokių būdu nebūtų pasisėkusios ir turbūt nebūtų atėję į galvą Pabaltijo gyventojams jas bandyti. Be naujos Gorbačiovo linijos šiandien ketvirtadalis tų lietuvių, kurie mūsų žiniomis pernai sėdėjo lageriuose ar laiką gaišino tremtyje, dabar nebūtų namuose, sugrįžę pas savo šeimas. Ką visa tai reiškia?

Ieškant atsakymo į tokį klausimą ir į jį panašius, reikia laikytis auksinio vidurio — nenukrypti tik į vieno siauro Lietuvos gyvenimo aspekto pažinimą, bet tuo pačiu nebandyti išsamiai gilintis į visus jo aspektus, nes tai privestų prie jėgų išblaškymo. Siekiant to auksinio vidurio, ateitininkams kaip organizacijai nedera stengtis dubliuoti santariečių rolės. Ir tam nėra reikalo. Mūsų išeivija tapo pakankamai lanksti ir tolerantiška, kad individualiai galime viens į kitų stovyklas važinėti, pasisemti tai, kas įdomu ir vertinga. Be to, mums prieš

Paskaitų belaukiant: R. Kubiliūtė, G. Damušytė, R. Girdauskaitė ir G. Reinytė.

Pertraukos metu: p. Saliklis, I. Polikaitienė, M. Saliklienė, J. Damušienė, A. Baužienė, Z. Žilevičienė, ir S. Žilevičius.

akis stovi itin svarbūs uždaviniai, kurių atlikimui kaip tik ateitininkai geriausiai tiktų.

Ateitininkų dėmesio centre turėtų būti jų tradicinė rolė — gerai pažinti Lietuvos Bažnyčią ir Lietuvos tikinčiųjų padėtį. Tenka suabejoti tačiau, ar ateitininkai tą savo rolę rimtai vykdo. Pavyzdžiui, kiek iš mūsų nuolat skaito *Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kroniką*? Nematyti mūsų spaudoje to pagrindžio medžiagos analizės. Sujudam tik, kai kas nors iš kitos stovyklos ima ir pakritikuoja *Kroniką*. O man atrodo, kad tikrąją pagarbą atiduodam *Kronikos* autoriams, kai jų mintis ne tik perskaitom, bet ir permąstom, siekdami atskirti grūdus nuo pelų ir per tą procesą daryti išvadas. Jeigu mes nesiekiame gilesnio katalikybės padėties pažinimo, tai mes mažai ką gero galime padaryti Lietuvos katalikų atžvilgiu.

Ateitininkai Lietuvos katalikams galėtų labai daug padaryti. Tik mūsų organizacijai reikia atgauti tą entuziazmą, kurį jos nariai nepriklausomai Lietuvoje kadaise turėjo. Susidaro įspūdis, kad išeivijos ateitininkai savo svarbiausia veiklos išraiška laiko ideologijos išlaikymą ir perdavimą naujai kartai. Tokia kryptis, mano nuomone, ilgainiui veda į organizacijos stagnaciją ir net pražūtį. Nors ateitininkų ideologija skelbia savo narių nuolatinį atsinaujinimą, iš šalies žiūrint nematau požymių, kad pati organizacija atsinaujintų, prisitaikytų prie besikeičiančių sąlygų. Iš Lietuvos atsivežta Šalkauskio ir Dovydaičio filosofija tebėra puoselėjama iki šių dienų. Tačiau tos krikščioniškos humanistinės filosofijos išdavos, kaip, pavyzdžiui, Juozo Keliuočio *Naujoji Romuva* ar Mykolo Krupavičiaus žemės reforma, kuri užtikrina tautos

paramą beatsistatančiai Lietuvos valstybei, atrodo, jau rado silpną atgarsį išeivijoje. Iš mano praleistų dienų moksleivių bei studentų ateitininkų stovyklose atminyje liko Šalkauskio filosofiniai samprotavimai, o ne Krupavičiaus aktyvizmo pavyzdys. Užtat ir darau išvadą, kad religiniu, kultūriniu ir, tam tikra prasme, net politiniu avangardu Lietuvoje buvęs ateitininkų judėjimas išeivijoje tapo konservatyvi religinė jaunimo auklėjimo organizacija, kurios tikslas yra ugdyti elitą išeivijai, bet ne pačiai organizacijai, vadovauti.

Iš dalies tokia metamorfozė buvo tiesiog neišvengiama dėl karo bei tremties sukurių ir laiko tėkmės. Tačiau kai kas galėjo ir gali būti kitaip. Pavyzdžiui, ateitininkai galėjo ugdyti vadus, kurie baigę mokslus būtų pasilikę savo kieme, užuot nuėję kitoms organizacijoms vadovauti. Tie vadai kitur išėjo, nes jie nematė konkrečių uždavinių, kuriems jie galėtų skirti savo talentus. O jie tų uždavinių nerado, nes pačios organizacijos veiklos barai buvo siaurai apibrėžti. Kiekvienas savaip stengiasi Dievą pažinti, būti arti Jo, ir ne visi pajėgiam būti filosofais ar net filosofiją giliai suprasti. Vieni meldžiasi susimąstydami ir siekdami mistinio Kristaus, kitiems lengviau melstis per savo konkrečius veiksmus, per savo gyvenimo pavyzdį. Ateitininkai neatstūmė nei vieno, nei kitų. Tačiau, ar kas galime abejoti, kad ateitininkijos dirva buvo ir tebėra palankesnė religiniams filosofams ir jų pasekėjams, ir mažiau religiniams aktyvistams ar pragmatikams, ar kaip juos bevardintume? Tai sakydamas nesiūlau sumažinti Šalkauskio, Dovydaičio, Girniaus ir Maceinos svarbą mūsų organizacijai, nes be jų ateitininkai netektų savo identiteto, savo unikalumo.

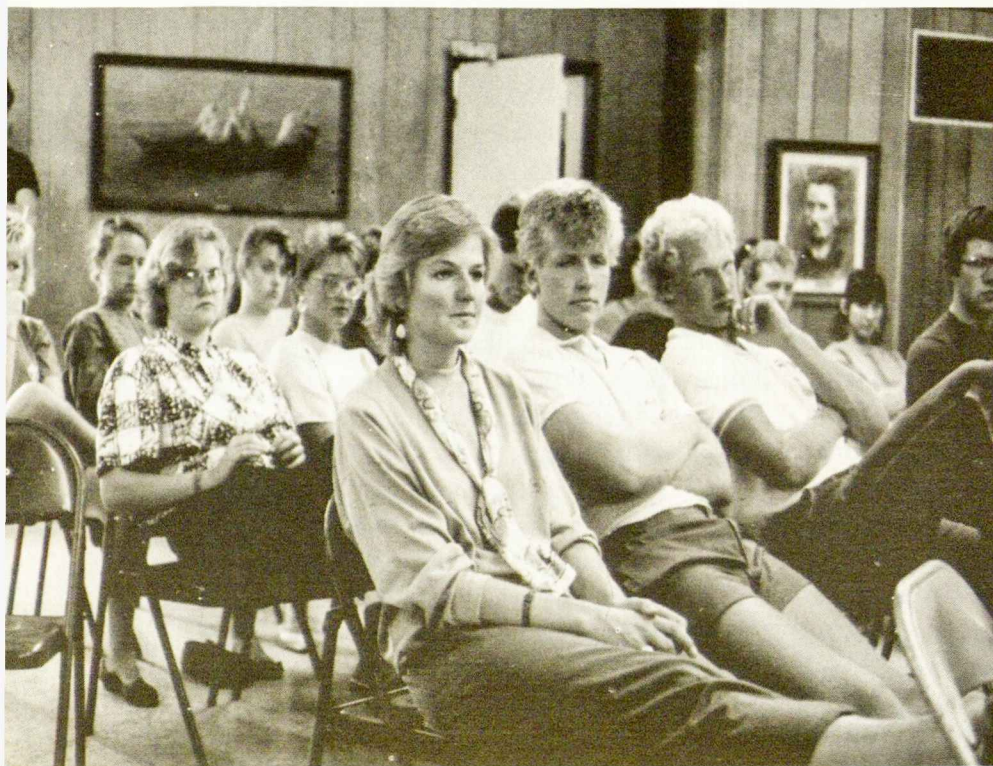
Tačiau, ar ne truputį keista, kad ateitininkijos panteone visi herojai yra filosofai?

Esu anksčiau ateitininkams kalbėjęs apie prieš dvi-dešimt su viršum metų vykusius debatus ateitininkų tarpe, kurių pavadinimas buvo „Dainava ar Alabama“. Nors dar buvau per jaunas tuose debatuose dalyvauti, šiek tiek teko apie juos skaityti. Tos diskusijos ateitininkų tarpe vyko tuomet, kai Jungtinėse Amerikos Valstybėse buvo kovojama dėl juodosios rasės narių pilnų civilinių teisių užtikrinimo. Kai kuriems ateitininkams atrodė, kad jų ideologijos įgyvendinimas juos įpareigoja keliauti vasaros metu į Alabamos valstiją dalyvauti demonstracijose už negrų pilną įpilietinimą. Kitų ateitininkų manymu, toks veiksmas būtų neprotingas, nes Alabamon vykstantiems tektų atsizadėti kai kurios lietuviškos veiklos. Pagal jų samprotavimą, neužtektų laiko ir vieną, ir kitą daryti. Todėl reikėtų

gyvenamojo krašto visuomenei, iki kurio taško likti tėvynės sūnum ar dukra.

Šiandien vėl turime pasirinkimą. Jis yra tas pats, koks buvo prieš maždaug 15 metų, nuo to laiko, kai laisvėje gyvenančių žmonių akyse įvyko pokarinės Lietuvos tam tikras tautinis bei religinis atgimimas. Nors tą pasirinkimą jau ilgai turime, bet daugumas sąmoningai ar nesąmoningai jo vengiamo. Jis skiriasi nuo Dainavos-Alabamos pasirinkimo tuo, kad nepaisant, kurį kelią pasirenkam, Lietuva ir lietuvių tauta lieka galutiniu tikslu.

Tą pasirinkimą pavadinsiu Dainava-Chautauqua, nors jį būtų galima pavadinti Dainava-New Yorku ar Dainava-Washingtonu ar panašiai. Chautauqua yra kurortinis miestelis New Yorko valstijos vakaruose, netoli Pensilvanijos ribos. Jame yra išsigalėjusi tradicija viešai nagrinėti įvairius aktualius klausimus

Studentai Studijų Dienų paskaitų metu.

pasirinkti tarp Dainavos ir Alabamos. Dainavos šalininkams atrodė, kad kiti gali kovoti už juodosios rasės teises, bet lietuviams trūksta žmonių, kurie apgintų Lietuvos reikalus.

Ir Dainavos, ir Alabamos šalininkai savo užimtom pozicijom ginti turėjo stiprių argumentų. Mane šie debatai dar ir šiandien domina ne tik dėl pačių argumentų, kiek dėl to, kam jie atstovavo. Pirma, tai bent man atrodė kaip vienos pusės bandymas pereiti iš teorijos į praktiką, sugrąžinti ateitininkijos aktyvizmo dvasią iš nepriklausomybės laikų, pritaikant organizacijos veiklą prie naujų gyvenimo sąlygų. Antra, tais debatais buvo stengiamasi susidoroti su amžina diasporų problema — iki kurio laipsnio reikia priklausyti

politikos, ekonominės, literatūros, tarptautinių santykių, griežtųjų mokslų bei religijos srityse. Chautauqua lietuviams išeiviams tapo įsidėmėtina vieta, kai buvo nutarta tenai 1985 metais pravesti pirmą sovietų-amerikiečių konferenciją apie tarpusavio santykius. Toje konferencijoje dalyvavo kultūrininkai bei politiniai vadai. Iš amerikiečių pusės galėjo laisvai dalyvauti ir paprasta publika, jei tik užsimokėjo už įėjimo bilietą.

Pernai konferencija vyko Latvijos Jūrmalos mieste ir šįmet sugrįžo į Chautauqua. Šių metų konferencijon suvažiavo maždaug 250 sovietų. Iš mūsų pusės Chautauquoj buvo daugiau negu dvidešimt išeivijos latvių ir saujelė išeivijos lietuvių. Per diskusijas, kuriose

dalyvavo iki 5,000 žmonių, pabaltiečiai išeiviai turėjo progą kelti jiems rūpimus klausimus, kaip Pabaltijos valstybių inkorporavimą į Sovietų Sąjungą, rugpjūčio 23 d. demonstracijas Vilniuj, Rygoj ir Taline, popiežiaus neįsileidimą į Lietuvą, žmogaus teisių veikėjus Pabaltijoj ir panašiai. Diskusijas didžioje salėje filmavo CNN ir PBS televizijos tinklai ir jos buvo sekamos pagrindinių Amerikos laikraščių kaip *New York Times* ir *Washington Post*.

Chautauqua reikšminga tuo, kad buvo akivaizdus pavyzdys, kaip lietuviai gali išeiti iš savo rato ir skleisti savo rūpesčius nelietuviams amerikiečiams bei sovietams. Tai buvo proga ne tik kitus painformuoti, bet ir turėti šią tokią poveikį konferencijos tonui, kad eilinis amerikietis konferenciją stebėjęs iš sėdynės Chautauquos amfiteatre ar per televizijos ekraną namuose, nebūtų linkęs daryti tas pačias išvadas apie sovietus, kokias šios paskaitos pradžioje cituojama Helen Caldicott darė apie Michailą Gorbačiovą ir jo valdžią.

Taipogi buvo galimybė mums patiems išbandyti „glasnost“ ribas, patirti, kas sovietų nusistatyme yra pasikeitę, kas ne. Pavyzdžiui patyrėme, kad nors sovietų atsakymai į mūsų teikiamus klausimus apie žmogaus teises bei nepriklausomybę liko maždaug tie patys, kokie buvo prieš „glasnost“, jau dabar kai kada salėje buvo girdėti vieši prisipažinimai, kad praeityje buvo padaryta klaidų ir kad stengiamasi jas atitaisyti. Be to, kai ką pasakė ir pats faktas, kad Vilniaus miesto Deputatų tarybos vykdomojo komiteto pirmininko pavaduotoja (t.y. mero pavaduotoja) Chautauquoj sutiko duoti interviu Amerikos Balso lietuvių skyriaus korespondentei.

Tad Chautauqua yra simbolis, kaip mes, išeivijos lietuviai, galime ir turime išeiti iš savo siauro rato ir ramiai apaštalauti. Tačiau, be Dainavos auklėjimo, nebūtų buvę įmanoma mums daryti tai, ką darėme Chautauquoje. Chautauquoje konkrečiai įgyvendinom tas katalikiškas ir tautines vertybes, kurios mums buvo skiepijamos Dainavoj. Apsilankymas Chautauquoj nereiškia, kad Dainavon negalima ar nenaudinga grįžti. Anaiptol, kelias iš Chautauquos veda į Dainavą ir atvirkščiai.

Ligi šiol iš to Dainavos-Chautauquos dueto ateitininkai ir išeivija bendrai renkasi arba tik Dainavą, arba tik Chautauquą, bet jei pastarąją, tai jau be jokio ryšio su lietuvių gyvenimu. Trumpas atsakymas į šios paskaitos trečiąją klausimą, būtent kaip mes savo veiksmais galime padėti katalikybei Lietuvoje, Lietuvos žmonėms ir lietuvių tautai apskritai, yra, kad mums reikia Dainavą su Chautauqua derinti. Atrodo, kad ateitininkai esame linkę vengti apaštalavimo tarp nelietuvių, prie tos veiklos prisegdami „politikos“ epitetą.

Tiems, kurie purtosi tokios veiklos, kurie mano, kad jina netinkama ateitininkams, kaip organizacijai,

primenu anksčiau cituotą kunigo Tamkevičiaus testamentą. Anot jo, kova už Bažnyčios laisvę ir pagrindines žmogaus teises nesanti politika, o „mūsų visų gyvybinis reikalas“. Jei tai politika, jis tęsia, „tai Bažnyčios politika, Popiežiaus politika“. Kunigo pareiškimas, nukreiptas į Lietuvos gyventojus, tinka ir ateitininkams išeivijoj.

Atrodo, kad kunigo Tamkevičiaus žodžiai yra bandymas padrašinti tuos Lietuvos gyventojus, kurie žodį „politika“ sieja su negarbinga ar jiems pavojinga veikla. Išeiviams tas žodis neiššaukia tokios didelės baimės jausmo. Tačiau kai kas čia ją išivaizduoja kaip negarbingą žaidimą, kurį turto ir jėgos siekiantys asmenys bei grupės tarpusavy lošia. Iš tikrųjų politikos pradinė prasmė yra vieno žmogaus santykiai su kitu. Pati politika yra neutralus dalykas. Jos vykdytojai yra tie, kurie sprendžia, ar ji bus pozityvi, ar destruktivi. Politikos nebuvimas, tačiau, nėra neutralus dalykas. Jis yra nenormalumo požymis. Drįstu tvirtinti, kad faktas, jog mes lietuviai politikuojame, tai yra santykiaujame tikrai tarpusavyje, bandomė tik viens kitą įtikinti įvairiais klausimais, bet vengiame panašaus dialogo ieškoti su nelietuviais, yra nesveikas reiškinys.

Konkrečiai aš siūlau, kad mes sąmoningai ieškotume būdų apaštalauti, kad mes būtume kaip tas kunigas, kuris pamokslą taiko ne arti sėdinčiam chorui, o tam vyrui paskutiniam bažnyčios suole, kurį žmona turėjo atsitempti į Mišias. Kadangi esame religinė organizacija, apaštalaukime religiniais klausimais. Siūlau tris projektus, kurių kiekvieno galutinis tikslas yra religinės laisvės puoselėjimas Lietuvoje.

Pirmojo projekto pamatus sudaro *Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronika*. Ateitininkų sąjūdis turėtų sukurti ilgalaikį planą kaip *Kronikos* žinias bei jos bendrą reikšmę išsaminti visų pirma Amerikos bei Kanados katalikų bendruomenėse ir vėliau plačiau jų kraštų publikai. Iš asmeniškos patirties galiu tvirtinti, kad amerikiečius sudominti ir įtikinti reikia ne tuščios retorikos, o paprastų faktų. Jų dėmesį atkreipia ne tiek abstrakčios sąvokos kaip nacionalizmas ar tikėjimo teisės, kiek individų pergyvenimai. O *Kronika* pilna tų faktų ir tų individų diskriminacijos pavyzdžių. Tai šaltinis, dėl kurio kitos tautybės mums pavydi ir kurio svarbą stipriausiai pajuntu ne savų, lietuvių, tarpe, o iš kitų amerikiečių, kai atskleidžiu jiems jos turinį.

Kronikos žinių sklaidimo planas turėtų prasidėti su Moksleivių ateitininkų sąjunga. Moksleivių kuopoms siūloma kiekvienam susirinkime nagrinėti iš anksto perskaitytas *Kronikos* ištraukas. Tai turėtų tapti nuolatine veiklos dalimi.

Su tokiu informacijos kraičiu moksleiviai, tapę studentais, jau būtų pasiruošę prabilti į nelietuvišką publiką. Tai būtų galima daryti įvairiais būdais, pavyzdžiui, rašant straipsnius į universitetų laikraščius ar į diecezijų spaudą. Būtų galima ieškoti progų

paskaitėlėmis Lietuvos tikinčiųjų diskriminacijos klausimu prabilti universitetų katalikų studentų centruose arba siūlytis tiesiog vietinių parapijų klebonams po Mišių jų parapijiečiams kalbėti. Taikinyš pirmoj vietoj būtų katalikų visuomenė. Šitokiom pastangom pasisekus, studentai ateitininkai su paskaitomis keliautų į kitas parapijas už gyvenvietės ribų ar net pas nekatalikų grupes, pavyzdžiui, žmogaus teisių organizacijas.

Šitokio projekto tikslai yra realistiški. Tai įrodo pavienių asmenų pasiekimai. Berods prieš kokį dešimtmetį vienas Chicagos apylinkės jaunuolis apėjo vietines parapijas su informacija apie Lietuvos Katalikų Bažnyčią ir tam rado palankią dirvą. Ne taip jau seniai skaičiau apie kitą studentą iš Kalifornijos, kuriam pasisekė apie Lietuvą paskleisti informaciją universiteto laikraštyje. Kad šitoks darbas turėtų ilgalaikį efektą, reikia tik kantrybės, nuoseklumo ir sistemingumo. Ir, žinoma, reikia kadru. Visa tai ateitininkai galėtų suteikti, jei jie įsitikintų projekto svarba.

Šis darbas nesibaigtų su studento ateitininko diplomo gavimu ir perėjimu į profesinį gyvenimą. Puikus projektas jauniems sendraugiams būtų testuoti tai, ką jie darė būdami studentais, tik su didesniu įžvalgumu. Veiklos laukas nebebūtų universiteto aplinka, o nauja gyvenvietė, į kurią persikeliamą dėl darbo. Būtų galima iš naujo siekti ryšių su diecezijos katalikiškom parapijom bei spauda. Tuo veiklos lauku perėjus, būtų galima ieškoti galimybių pasireikšti per profesinius ryšius. Pavyzdžiui, vienas jaunas lietuvis gydytojas man neseniai kėlė mintį steigti gydytojų grupę ginti persekiojamus ar diskriminuojamus lietuvis, panašiai kaip dabar daroma sovietų žydams.

Kokia šio pirmojo projekto nauda? Jį įvykdžius, ne tik būtų atliktas svarbus informacinis darbas, bet taip

pat būtų sukurtos sąlygos išjudinti Šiaurės Amerikos katalikus bei nekatalikus, kurie domisi žmogaus teisių klausimais, kad jie savo veiksmais bei aukomis remtų katalikus Lietuvoje. Nors nei Amerikos katalikų hierarchija, nei Amerikos katalikų visuomenė nėra visiškai abejinga Lietuvos katalikų klausimui, taipogi negalima tvirtinti, kad jie sielotųsi tikinčiųjų už geležinės uždangos teisėmis. Mes tą padėti galime pakeisti.

Antras religinės laisvės puoselėjimo projektas būtų taikomas ne vietinių grupių apšvietimui, o vietovės rinktiems atstovams. Lietuvių Katalikų Religinės šalpos iniciatyva Jungtinių Amerikos Valstybių Kongreso Atstovų rūmuose šiais metais buvo įsteigta grupė Lietuvos tikinčiųjų teismės ginti. Šiai grupei, kuriai priklauso maždaug tuzinas Kongreso narių, vadovauja kongresmenai John Miller (iš Washingtono valstijos) ir Edward Feighan (iš Ohio valstijos). Nuo birželio mėnesio Atstovų rūmų Lietuvos Katalikų Religinės Laisvės grupė kas mėnesį siunčia laišką sovietų pareigūnui, iškeliant vieno ar dviejų sąžinės kalinių bylas. Informaciją apie tuos kalinius kongresmenams suteikia Lietuvių informacijos centras. Kongresmenų Miller ir Feighan štabų nariai renka kitų kongresmenų parašus tiems laiškam. Štai kokie rezultatai iki šiol: birželio mėnesio laiškas dėl kunigų Svarinsko ir Tamkevičiaus buvo pasiųstas su 66-iais parašais. Liepos mėnesio laiškas dėl vyskupo Steponavičiaus tremties turėjo 102 parašus, o rugpjūčio mėnesio laiškas Viktoro Petkaus bylos reikalu jau turėjo 108 parašus.

Iš tų laiškų yra dviguba nauda. Pirmą, tai spaudimas, kad ir nedidelis, sovietų valdžiai dėl tų kalinamų katalikų. Jeigu, kaip kai kurie sovietologai spėlioja, Gorbačiovo „glasnost“ politikos svarbiausias tikslas yra prekiauti su Vakara, ypač tam, kad išigytų

Belaukiant pietų: R. Lapšys, J. Norvilienė ir V. Norvilaitė.

12-tam kambaryje: A. Gražulis, D. Rugieniūtė, G. Černiauskaitė, R. Musonytė, R. Polikaitytė, D. Udrys, S. Bankaitytė, D. Polikaitis, D. Dirmantaitė, ir V. Čuplinskas.

technologiją iš Jungtinių Amerikos Valstybių, tai sovietų pareigūnai negali likti visiškai abejingi tokiems laiškam. Antra, tie laišakai yra priemonė apšviesti kongresmenus ir jų štabų narius apie Lietuvos katalikų padėtį, kad jie suprastų, jog žmogaus teisių problemos Sovietų Sąjungoje neprasideda ir nesibaigia su žydų emigracijos klausimu.

Šalia mėnesinio laiško, Lietuvos Katalikų Religinės laisvės grupė turi ir kitų projektų, kaip antai rezoliucijų įvedimas, oficialūs Kongreso apklausinėjimai mums rūpimomis temomis ir pasimatymai su sovietų pareigūnais bei su kongresmenais, vykstančiais į Sovietų Sąjungą. Šios grupės tolesnei veiklai užtikrinti didelę rolę turės parama iš apylinkių, kur gyvena lietuviai. Be tos paramos kai kurie iš tų kongresmenų, kurie dabar pasirašo laiškus ir pritaria grupės veiklai, atkris. Raginimai iš vietinių apylinkių ne tik užtikrina pastovią paramos bazę Amerikos Kongrese, bet taip pat mūsų pusėn pritraukia kongresmenus, kurie anksčiau buvo neutralūs. Ateitininkai į šią paramos veiklą galėtų lengvai įsijungti. Štai kaip: kiekvienoj lietuvių kolonijoje, kur veikia ateitininkai, vienam moksleiviui, studentui ir sendraugiui būtų paskirta eiti ryšininko pareigas. Tiems trims asmenims susitarus, vienas jų užmegztų kontaktą su Lietuvių informacijos centro skyriumi Washington. Pradėjus rinkti kongresmenų parašus naujam mėnesiniam laišku, Informacijos centras apie tai raštiškai arba telefonu perduotų reikalingą informaciją ryšininkui. Tas ryšininkas kitus kolonijos ryšininkus apie tai painformuotų ir jie tryse užvestų akciją vietinių ateitininkų tarpe. Ateitininkai trumpais laiškais ar telefoniniais skambinimais kongresmenų įstaigoms ragintų savo atstovus prisirašyti prie mėnesinio laiško. Tas procesas labai paprastas ir, porą kartų jį išbandžius, turėtų tapti sklandus, mažai laiko reikalaujantis. Iš pradžių tik reiktų truputį pasistengti, sužinoti, kurių kongresmenų apygardose gyvena ateitininkai ir juos suporuoti.

Anksčiau žadėjau paaiškinti, kaip ateitininkai galime padėti katalikybei Lietuvoje, Lietuvos gyventojams ir lietuvių tautai apskritai. Pirmieji du siūlomi projektai atsako į tai, kaip galima paremti katalikybę Lietuvoje ir Lietuvos žmones. Iškeltas Lietuvos tikinčiųjų diskriminaciją ir jų vadų persekiojimą, padedam ne tik katalikybei, bet taip pat ir Lietuvos gyventojams apskritai, nes amerikiečiai supažindinami su Lietuvos padėtimi. Trečias projektas, kurį siūlau, taip pat atsako į šiuos mūsų rūpesčius, bet kartu ir duoda naudos lietuvių tautos nariams, gyvenantiems išeivijoje.

Amerikiečių spaudoje gan dažnai rašoma apie ginčus, kurie iškyla dėl knygų, vartojamų mūsų pradžios mokyklose bei gimnazijose. Dėl tų knygų dabar vyksta du ginčai. Viena grupė, kurią sudaro ultrakonservatyvieji krikščionys, vadinami fundamentalistai, bando cenzūruoti litetarūrą, su kurios turiniu ji nesutinka. Į cenzūruotinos literatūros sąrašą įtraukiami net ir pasaulinio masto klasikai kaip Šekspyras.

Kita grupė jaudinasi dėl to, kad mokyklų tekstuose sąmoningai cenzūruojamos vertybės bei vertybių puoselėjimo sąjūdžiai, būtent religijos. Šią antrą grupę sudaro konservatorių ir liberalų koalicija, kuri mato pavojų auklėjimo procese, kuriame išjungama religijos rolė mūsų kultūroje bei istorijoje. Dabar daromi žygiai, kad mokykliniuose istorijos vadovėliuose šitokie iškraipymai būtų atitaisyti. Pavyzdžiui, liepos mėnesį Kalifornijos valstijos švietimo taryba tarėsi su mokyklinių vadovėlių leidėjais. Taryba pageidavo, kad leidėjai daugiau dėmesio atkreiptų į svarbią religijos rolę istorijoje. Vienas iš tarybos specifinių pageidavimų buvo, kad vadovėliuose būtų aptartas disidentų komunistinėse visuomenėse klausimas.

Atrodo, kad knygų leidėjai yra linkę priimti šitokius pageidavimus. Todėl dabar yra puiki proga Amerikos religinėms organizacijoms į šį reikalą įsijungti, duoti siūlymus, bandyti paveikti procesą, kad ir jų pageidavimai būtų įtraukti į sąrašą. Šiame dialoge

galėtų dalyvauti ir ateitininkai. Tai ne tik pasitarnautų negimusioms lietuvių kartoms Amerikoje, kurių vertybės iš dalies formuojamos mokyklų suoluose, bet ir Lietuvos tikintiesiems, jei jų padėtis būtų atskleista mokyklų vadovėliuose.

Iš trijų siūlomų projektų šisai, be abejo, sudėtingiausias ir reikalaujantis specialistų įnašo. Jo sėkmė priklausytų nuo čia mokslus baigusių ateitininkų, būtent pedagogų ir Amerikos mokyklų biurokratijų žinovų, kurie sugebėtų ne tik pageidavimus tinkamai suredaguoti, bet ir žinotų kur, kaip ir kam juos pristatyti.

Iš vienos pusės, sąlygos šiems projektams įvykdyti yra puikios. Čia mokslus baigę lietuviai išeiviai vis daugiau įauga į Amerikos visuomeninį gyvenimą, turi geresnių galimybių jį paveikti. Mūsų darbą palengvina katalikybės bei lietuviybės gajumo apraiškos Lietuvoje. Kaip viena senatoriaus asistentė, dar prieš rugpjūčio 23 d. įvykius aiškindama man, kodėl jos viršininkas nori aplankyti Lietuvą, pasakė: „We want to go there because it's a hotbed". Kunigas Tamkevičius savo testamente nurodo mums kelią, kuriuo turėtume eiti.

Iš kitos pusės, kaip anksčiau cituojamos Helen Caldicott pareiškimas, lyginantis Gorbačiovą su Jėzumi, įrodo, tas kelias yra pilnas akmenų ir duobių. Atrodo, kad isisenėjusią grubią, bukaprotišką sovietų propagandą pradeda pakeisti subtili, apgalvota ir šiek tiek humaniškesnė politika. „Glasnost" tiek Lietuvos žmonėms, tiek mums išeivijoje yra kartu teigiamas ir neigiamas procesas. Suteikdamas komunizmui žmogiš-

Marius Gražulis priėmė svečius į Balto Avino Svetainę. Ką ji veidą, jis iš dalies palengvina žmonių gyvenimą už geležinės uždangos, bet ir iš dalies nuo Vakarų pasaulio užmaskuoja santvarkos antidemokratišką bei antireliginę esmę. Klausimas yra, ar mes, išeivijoje gyvenantys, pajėgsim iš tos naujos sovietų politikos daryti teisingas išvadas ir sugebėsime į ją protingai reaguoti? Ir ar mes į tą dialogą „glasnost" klausimu, kuris dabar vyksta plačioje Amerikos visuomenėje, įsijungsime savo veikla, kurios tris pavyzdžius pateikiau, ar iš šalies jį stebėsime ir toliau pasitenkinsime tik tarpusavyje diskutuoti? Šie klausimai ateitininkams nėra patys svarbiausieji. Tačiau, atsišvelgiant į mūsų principus ir į mūsų rūpesčius, manau, kad jie verti rimtų diskusijų.

Pakeliui į vakaro programą:

A. Kamantienė, R. Kriauciūnas, Asta Kleizienė, Federacijos vadas J. Polikaitis ir Konsulas V. Kleiza.

ANDRIUS VALEVIČIUS

Meditacija—vienas iš mano sportų

Šiais laikais visi yra susirūpinę kūno sveikata. Žmonės stengiasi dalyvauti kokiame nors sporte ar mankštoj. Daug kam sportas yra tapęs svarbia ir svaria saviuklos dalim. Jis dažnai praktikuojamas kaip religija. Prieš penkiasdešimt metų nemažai žmonių eidavo kas rytą į bažnyčią, anksti keldamiesi ir nebijodami žygiuoti per lietų arba per giliausią sniegą. Taip šiandien mes turime savo bėgikus, kurie neatsižadėtų savo rytinio „jogging“, net ir jeigu bombos kristų.

Užtenka tik nueiti į bet kurį sporto klubą ir tiesiog nuostabu matyti, kiek žmonių tenai save kankina keletą sykių į savaitę: sporto salėje laksto į visas puses paskui kokius nors sviedinukus (kurių be akinių nematysi), kol nusilpsta. Kilnoja sunkiausius svorius, kone gaudami trūkį. Įtampa ir skausmas kūnui turbūt ne ką mažesnė negu tiem vienuoliam, kurie kadaise mėgdavo save kas dieną gerai su botagu pačaižyti. Sporto entuziastai, norėdami būti ploni ir gražūs, yra šiandien toli pralenkę visus anų laikų bažnyčios pasninkų reikalavimus. Jeigu jie būtų gyvenę kitame šimtetyje, žmonės būtų į juos žiūrėję kaip į šventuosius. Šiandien net įprasta beveik visur ir visuomet sportiškai rengtis, net ir bažnyčioje. Kur anksčiau žmogus pasikabindavo kryžiuką ar koki nors kitą religinį ženkliuką, šiandien perka ir nešioja rūbus, ant kurių įvairūs sporto ženkliukai arba „designer“ vardai jau fabrike prisiuvami.

Skaitytojas neturėtų manyti, kad esu nusistatęs prieš sportą, nes aš pats vienu laiku praktikavau šį kultą. Ne, noriu tik parodyti, kad šiais laikais, kai sportas yra tapęs religija, pati religija irgi turi sportiškų bruožų, o vienas iš jų yra meditacija.

Kaip žmogui reikia kas dieną po truputi mankštintis, kad išlaikytų kūno sveikatingumą, taip jis turi lavinti savo sielą, kad ją išlaikytų sveiką. Meditaci-

ja, trumpa susikaupimo valandėlė, atliekama kas dieną, nelabai skiriasi nuo visų kitų mankštos formų, tik ja yra taikoma į žmogaus dvasinį, vidinį gyvenimą. Kaip sportininko kasdieninis treniravimasis retai jam atneša kokios nors ypatingos ekstazės, taip ir meditacija nėra ekstazė; ji nekelia žmogaus į eterines aukštybes. Kaip sportavimo priežastim dažniausiai yra troškimas užsitikrint kūno sveikatą ir geriau jaustis, meditacijos priežastim yra troškimas, kad siela, kuri gyvena tame kūne, irgi geriau jaustųsi. Siekdamas tobulesnės būklės, kūnas turi kuo nors maitintis; žmogaus dvasia taip pat. Meditacija yra žmogaus dvasios mankšta ir maistas. Tai praktika, per kurią žmogus pažvelgia į savo gyvenimą, į santykį su savo kūrėju, ir stengiasi išlaikyti šio santykio harmoniją ir pusiausvyrą. Meditacija yra paprastas dalykas, ne kokia nors aukšta mistika, nei kokia nors slaptąja apeiga. Yra kasdieninis treniravimasis, kuris, jeigu pastoviai vykdomas, ilgainiui leidžia žmogui jaustis, kaip prancūzai sako, „bien dans sa peau“ (gerai savame kailyje).

Aš atsimenu, kad kai lankiau katalikišką pradžios mokyklą, buvo du užsiėmimai, kurie visiems vaikams patikdavo. Tai buvo „gym“ (valanda, praleista mokyklos sporto salėje) ir susikaupimo valandėlė koplyčioje. Vaikams abudu lygiai svarbūs, nes ir vienas, ir kitas reikšdavo linksmą atotrūkį nuo klasės darbo. Ta mintis ne tokia kvaila, nes abudu ir yra svarbūs. Vaikai tą suprato ir, jeigu vieno iš jų būtų buvę nepaisoma, jie būtų pajutę, kad kažkas negerai...

Šiandien kažkas nėra kaip reikiant. Beveik visi jauni žmonės tai jaučia, bet dažnai nežino, kur problema. Aš irgi jaučiu tos pasiausvyros reikalą ir, norėdamas pagerinti padėtį, naudoju meditaciją. Ji yra tapusi viena mano sportų šakų.

J A U N U Č I Ų S T O V Y K L A

IŠ JAUNUČIŲ STOVYKLOS LAIKRAŠTĖLIO *DRAUGAI*

Sekmadienis, liepos 5 d.

Lyja, šalta. Pirmą dieną stovykloje. Šv. Mišios. Visi pasiskirsto į būrelius. Keturiolika būrelių. Vakarinėje programoje — susipažinimo vakaras. Visi dalyvauna porų žaidime, polkose ir šokiuose.

Pirmadienis, liepos 6 d.

Dosnumo diena. Linoja iš ryto, saulė po pietų. Pirmoji užsiėmimų diena. Užsiėmimai: vakarinių programų ruošimas, dainavimas, sportas, menas, gamta, laikraštėlis, kristalo graviūra, ideologija, religiniai pašnekesiai, audimas, rankdarbiai. Vakare — laužas. Pasirodymų tema: Dainava Mindaugo laikais.

Antradienis, liepos 7 d.

Kūrybingumo diena. Karšta ir saulėta. Po maudymosi žaidėm vėliavėles. Vakare kaukių balius ir karaliaus Mindaugo puotą ir vakarušką. Kaukėms skirtos premijos: Ventai Norvilaitei (pelėda), Dainai Saih (japonė), Rimui Polteraičiui ir Nikolui Baltai (Siamio dvynukai).

Trečiadienis, liepos 8 d.

Lietuviškumo diena. Karšta, gražu. Po maudymosi — Žalgirio mūšis. Vakare — susikaupimas. Jogailos ir Vytauto krikštas.

Ketvirtadienis, liepos 9 d.

Spalvingumo diena. Tvanku ir gražu. Šiandien pradėjome mėgėjų būrelius: žuvalavimą, apyrankių rišimą, akmenų dažymą, tenisą, tinklinį, vaidinimėlius. Vakare — gyvybių žaidimas.

Jaunučių stovyklos dienoraštis

Penktadienis, liepos 10 d.

Broliškumo diena. Lijo po pietų. Vakare buvo susikaupimo vakaras su gyvu rožančium, aplankėme Šiluvą, Aušros Vartus.

Šeštadienis, liepos 11 d.

Tvarkingumo diena. Karšta ir tvanku. Vakare vestuvinė puota — Jogailos ir Jadvygos vestuvės. Vadovai išpildė tautinių šokių, paskui visa stovykla įsijungė.

Sekmadienis, liepos 12 d.

Karšta ir tvanku. Ryte — JAS suvažiavimas. Vakare — filmas ir šokiai.

Pirmadienis, liepos 13 d.

Raštingumo diena. Gražu, linojo vakare. Vakare — vadovų laužas, Joninės svetainėje.

Antradienis, liepos 14 d.

Dainingumo diena. Vėsu. Vakare

— Kronikos vakaras. Stovyklautojai aplanko stotis — slapta raštinė, Sibiras, vakarienė, Nijolės Sadūnaitės teismas. Naktį, 10:30 slaptos mišios pušyne.

Trečiadienis, liepos 15 d.

Kepurių diena. Vėsu. Karnivalas vakare: burtai, casino, šviesos gesinimas, dažymas, varlių šokinėjimas, canto metimas, loterija, prajuokinimas, dėžučių nuvertimas, Bozo kibirai.

Ketvirtadienis, liepos 16 d.

Olimpiada. Gražu. Vakare — vėliavėlės ir protiniai žaidimai.

Penktadienis, liepos 17 d.

Olimpiados antroji diena ir užbaigimas. Šilta ir gražu. Vakare — komandos pasirodo, štabo pasirodymas.

Šeštadienis, liepos 18 d.

Šilta ir gražu. Bendra nuotrauka, mišios ir medžio a.a. Rimo Gražulio atminčiai pašventinimas. Vakare — talentų vakaras ir šokiai.

Sekmadienis, liepos 19 d.

Šilta, bet liūdna. Važiuojame namo.

Kaip pagerinti mergaičių baraką

1. Kilimais iškloti.
2. Vėsinimą įvesti.
3. Užulaidas pakabinti.
4. Pastatyti baseiną su „patio“.
5. Daugiau spintų.
6. Geresnes išvietes.
7. Didesnius kambarius.

Vaizdai iš Jaunučių Olimpiados

8. Išnaikinti vabalus kambariuose.	15. Šokiams salę.
9. Telefonus įvesti.	16. Apsipirkimo krautuves barake.
10. Gryną vandenį kranuose.	17. Veikiančius elektros jungiklius.
11. Gėrimų mašiną.	18. Šaldytuvus.
12. Perdažyti.	19. Tikras lovas (ne plienines).
13. Tarp kambarių telefono sistemą.	
14. Radijo garsiakalbius.	

Tryliktas būrelis

DARŽELIS

„Mama, kur mama?” skamba maži balseliai per Dainavos miškus. Kiekvieną dieną girdėjome bent sykį šį klausimą. Ką mes atsakydavome? Pagalvokite, ką mažiukai mėgsta daryti: žaidėm, sportavom, spavavom, dainavom, ir bendrai smagiai praleidome laiką.

Visur tylu. Visi stovyklautojai stovi rate aplink gėstančią ugnį, kalbėdami maldą. Girdisi tik kunigo balsas ... „Vanduo, vanduo!” staiga iš kažkur atkeliauja didžiausias triukšmas. Apsidairant visų žvilgsniai nosisuka ežero pusėn. Laimutis ir Dariukas ten stovi ant liepto ir rėkia pilnais balsais. O ką jie ten darė? Žuvavo, žinoma! Darželio vaikučiai stovėjo

apsiginklavę tinklais ir meškerėmis ant kranto, baisiausiai patenkinti savo pagautais vėžliais. Žuvų negavavo, nes Laimutis suvalgė visą žuvų masalą „Cheetos”.

Daugelį dienų praleidome prie plažo linksmi kasdami smėlyje ir

statydami pilis. Ponia Bublienė mus anksti sugrūsdavo į savo mažą mašiną (mes dešimt įtilpome) ir nuveždavo į kitą ežero pusę. Ten praleisdavome visą rytą.

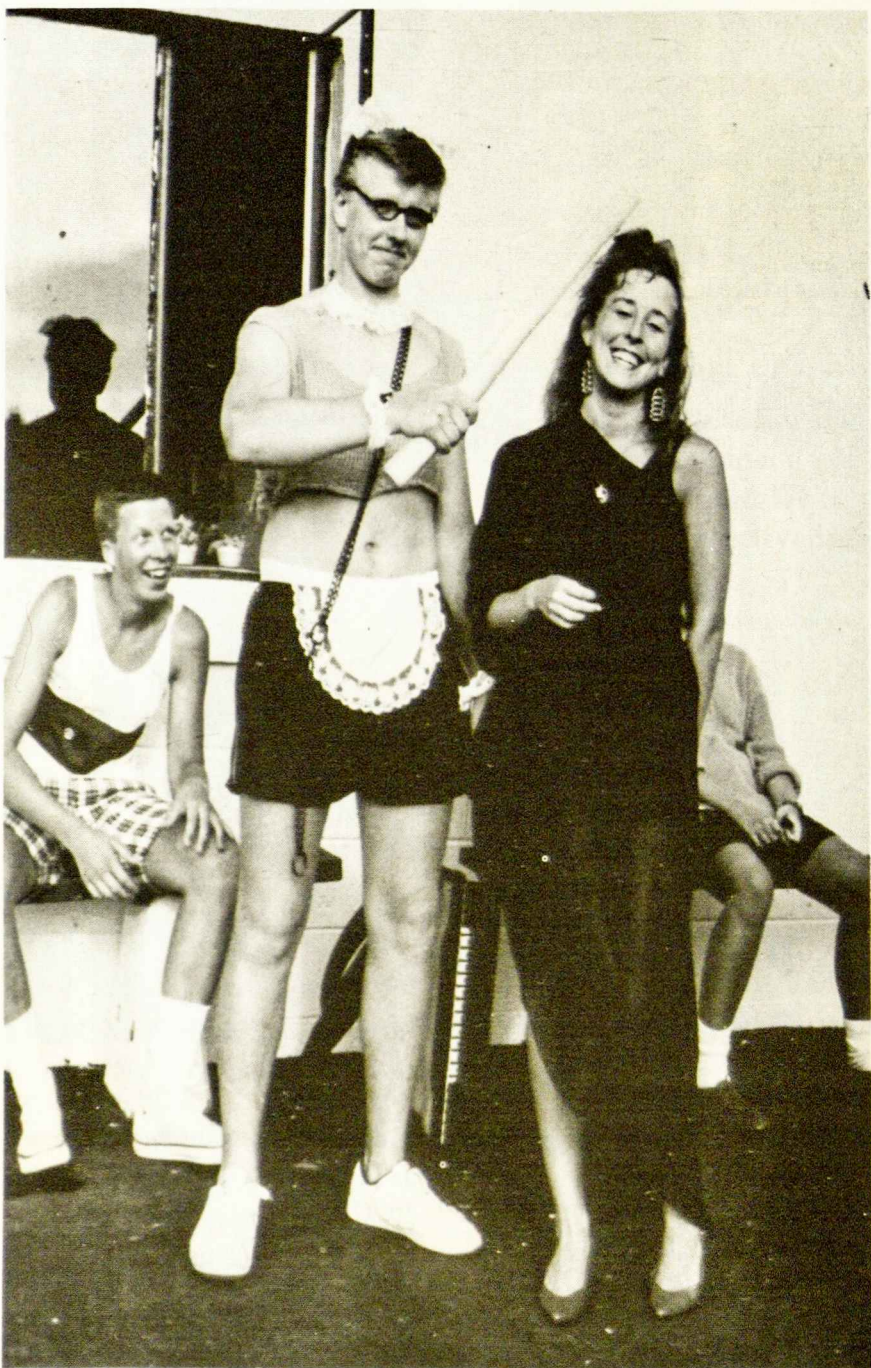
Darželio dalyviai: Linutė Bublytė, Laimutis de Sa Pereira, Andrėja Dutton, Deana Juškytė, Riley McBride, Paulius ir Andriukas Mikailos, Justinas Riškus, ir kartais Dariukas Norvilas.

*Darželio prižiūrėtojos:
Audra Mockaitytė ir
Angelė Žvinakytė*

Šeštadienio Šokiai

Pirma stovyklos savaitė labai greitai prabėgo. Visi laukė šokių, ypatingai mergaitės. Beveik visos mergaitės iškviėtė berniukus pasišokti. Visi berniukai (mielai?) sutiko. Muzika buvo labai kasdieniška miesto muzika. Visiems ta muzika patiko. Kai sukalbėjome maldą, visi jaunesnieji stovyklautojai ėjo miegoti, o vyresnieji gavo progos daugiau pasišokti. Kai visi pavargo, tai tada visi ėjo miegoti. Visi labai smagiai praleido vakarą.

*Petras Vainius,
6-tas būrelis*

Pasiruošę eiti į Kaukių Balių: D. Udrys, A. Polikaitis, ir A. Vadopalaitė.

JAS SUVAŽIAVIMAS

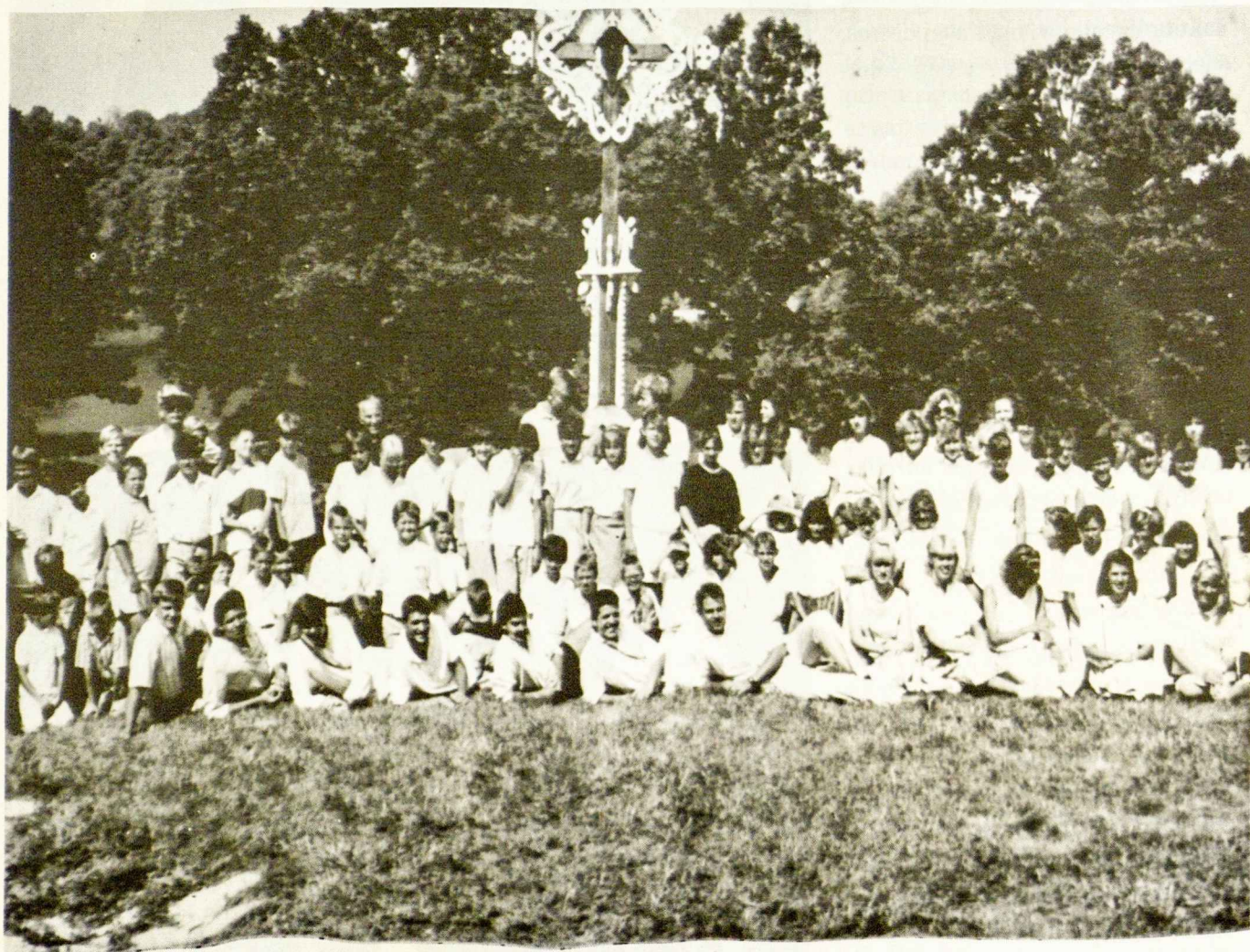
Sekmadienį, liepos 12 d. įvyko JAS suvažiavimas. Po vėliavų įnešimo ir kuopų išgyiavimo, Laima Braune, Jaunučių Sąjungos pirmininkė, pasveikino suvažiavimą. Sekė kandidatų įžodis. Nauji nariai: Saulius Petroliūnas, Lidija Dutton, Varpas de Sa Pereira, Rimas Rudys, Algis Rudys. Taip pat buvo atžymėti šiais metais davusieji įžodžius kuopose: Darius Barkauskas, Vytas Mockaitis, Lina Šlenytė, Elena Tijūnėlytė ir Kovas Norvilas. Visa salė

perskaitė Ateitininkų Credo. Vida Zambo pristatė mums arkivyskupą Jurgį Matulaitį, kuris dabar yra paskelbtas palaimintuoju. Ji papasakojo apie jo gyvenimą ir supažindino vaikus su juo kaip įdomiu ir geru žmogumi. Sekė kuopų pranešimai. Prano Dielininkaičio kuopos pranešimą skaitė Vida Gaižutytė ir Elena Tijūnėlytė. Karaliaus Mindaugo kuopos pranešimą skaitė Audrytė Navasaitytė ir Liana Janušytė. Užbaigėme su Ateitininkų

himnu.

Suvažiavime dalyvavusios kuopos: Kun. Stasio Ylos kuopa (Los Angeles), Rytinės pakrantės, Prano Dovydaičio kuopa (Philadelphia), Stasio Šalkauskio (Toronto), Prano Dielininkaičio kuopa (Chicago), Maironio kuopa (Cleveland), Partizano Daurmanto (Chicago), Karaliaus Mindaugo kuopa (Detroit).

*Rima Polikaitytė, Danius Šilgalis
JAS suvažiavimo vedėjai*

Bendra Jauničių stovyklos nuotrauka.

DAINAVOS STOVYKLOS MAISTAS

Kelias į sveikatą

Dainavos dešimtys dienų dieta yra visiems tiems, kurie nori suplonėti stovyklos metu. Ši dieta yra garantuota!

Nemanykit, kad reigia valgyt viską, ką paduoda. Reikia valgyt viską, kas skanu, bet tikrai po truputį. Per naktpiečius reikia neprisikrauti maisto. Naktpiečiai yra užkandis, ne puota!

Pavyzdžiui, jei virtuvė paruošia kopūstų, dešros, kugelio, salotų ir šokoladinio pudingo, reikia tik šitiek įsidėti: vieną šakutę kopūstų, vieną šakutę kugelio, vieną kasnį dešros, vieną porciją salotų, vieną šauk-

ščiuką pudingo.

Jeigu pavalgęs šito vistiek esi išalkęs, nevalgyk saldinių ar gumos. Paimk puoduką ir išeik į lauką. Pripildyk šviežiu oru ir truputį saulės spindulių. Užsi-

gardžiavimui gal kokią vabaliuko koją ir bus labai skanu.

Po dešimt dienų, būsi kaip šiaudas. Bon appetit!

*Daina Kazlauskaitė,
11-tas būrelis*

Užsiėmimai ir vakarinės programos

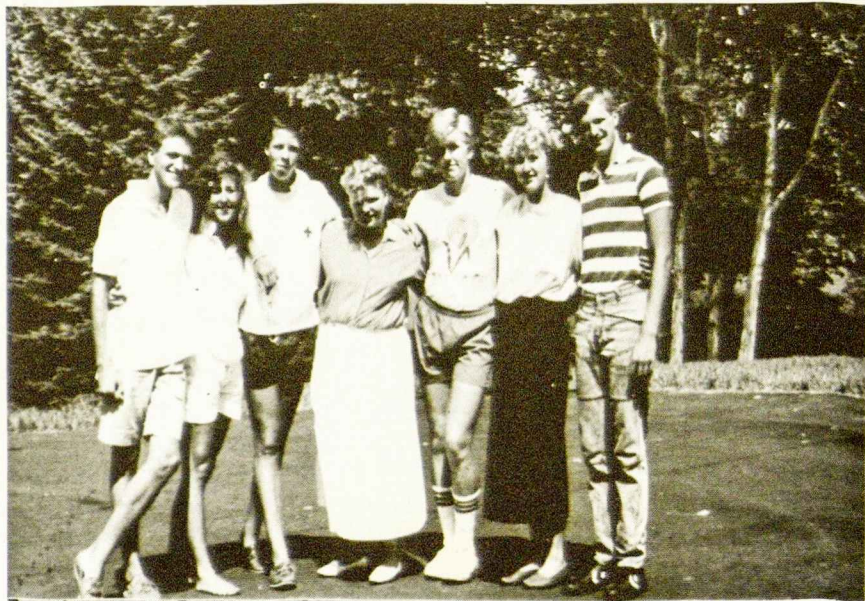
Mano nuomone, vyriausi būreliai turėtų turėti kitokias vakarines programas ir kitoniškus užsiėmimus, negu mažesnieji, laiks nuo laiko. Kartais yra smagu žaisti vaikiškus žaidimus su visais, bet vyresniems reikia paskirti laiko susidraugavimui ir pasilinksminimui. Būtų gerai, jeigu būtų keleta užsiėmimų tik vyresniems. Kai laikas eiti miegoti, jaunesnieji turėtų eiti gulti pusvalandžiu anksčiau, kad vyresnieji galėtų tyliai pasišnekėti.

Ačiū

Liana Janušytė, 14-tas būrelis

Komandantas S. Rudys ir A. Gražulis stebi sporto rungtynes.

Vadovai: G. Kisielius, A. Vodopalaitė, G. Udrys, A. Jasaitytė, A. Polikaitis, R. Musonytė, ir A. Gražulis.

Vašingtono ateitininkų samburio nariai: Ada Vodopalaitė, Rimas Čikota, Vida Vodopalaitė, Loreta Lukaitė, ir Mirga Gabija Pakšytė.

Vašingtono Ateitininkų jaunimo sambūris Baltuose Rūmuose

Kiekvienais metais Baltųjų Rūmų pareigūnai, jų šeimos bei jų svečiai turi progą pasisvečiuoti šventiškai pasipuošusiuose Baltuose Rūmuose. Tam yra paskirta speciali popietė ir užtektinai laiko, kad kiekvienas galėtų pasigrožėti kalėdiniais žaislais, eglutėmis bei kalėdinėmis gėlėmis išpuoštais Baltaisiais Rūmais. Šia proga Linas Kojelis ir Rita Bureikaitė pakvietė Vašingtono Ateitininkų Jaunimo sambūrį būti jų svečiais ir praleisti keletą valandų iškilingoje kalėdinėje nuotaikoje lankant Baltuosius Rūmus. Vašingtono Ateitininkų Sambūris nors ir nėra didelis ir įsisteigė tik praeitą rudenį, tačiau jau spėjo gražiai įsijungti į Vašingtono lietuvišką veiklą. Prisidėjo prie 20-ties metų Šiluvos koplyčios minėjimo, aktyviai dalyvavo Sendraugių ateitininkų suruoštame dr. S. Bačkio ir Antano Vaičiuliaičio 80-ties metų suruoštam minėjime. Rinko aukas Vasario 16 gimnazijos knygų vajui — kurias per vieną susirinkimą supakavo ir išsiuntė. Yra įsijungę į

tautinių šokių grupę „Gabiją“ bei mokytojauja Vašingtono šeštadieninėje mokykloje. Šiam sambūriui šiuo laiku vadovauja Loreta Lukaitė, Mirga Pakšytė, Darius Sužiedėlis, Rūta Virkutytė, padedant Arūnui Pemkui.

Visų Baltųjų Rūmų kalėdiniai kambarių papuošimai buvo paimti iš amerikietiškos vaikų pasakų knygelės „Motina žąsis“. Galėjom matyti „Tris aklas pelytes, Seną karalių Cole, Mažą panelę Muffit“ ir daug kitų, įdomiai pavaizduotų bei išpūdingai išdėstytų šios knygelės charakterių. Kiekvienas kambarys buvo savaip išpūdingas. Didžioji šokių salė buvo papuošta su dvylika iki lubų, baltai su sniegu ir blizgučiais papuoštom eglutėm. Visur matėsi kalėdinės raudonos, ružavos ir baltos gėlės. Visur spinkėjo žvakių šviesa ir kalėdinė muzika lydėjo mus visus. Gražioje kalėdinėje nuotaikoje palikome pasakiškus Baltuosius Rūmus.

Gabina ir Mirga Pakšytės

Išpūdziai aplankius Baltuosius Rūmus:

Gruodžio 19 d. Vašingtono Ateitininkų Jaunimo sambūris susirinko į Baltųjų Rūmų „Executive Building“ pasiklausti Lino Kojelio pokalbio apie mūsų valdžią ir Baltųjų Rūmų sistemą. Prieš įeinant į šį pastatą, visi dalyviai turėjo gauti „security clearance“. Pagaliau įteikė mums atpažinimo korteles, patikrino rankinukus, perėjom pro „metal detectors“, ir mums paaiškino, kad draudžiama imti nuotraukas šiose patalpose.

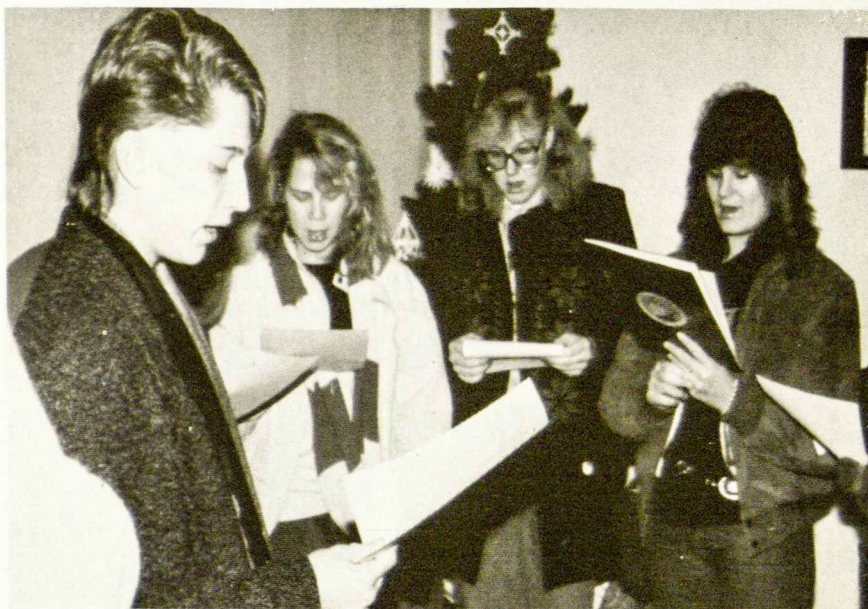
Kai perėjom per visą patikrinimą, sutiko mus Rita Bureikaitė, kuri dirba su Linu Kojeliu kaip jo asistentė. Rita palydėjo mus į nurodytą konferencijos kambarį. Laukdam Lino Kojelio, matėm pro langą prezidento Reagano sargus, kurie ten stovėjo prie atskridusio helikopterio, nes tą savaitgalį prezidentas skrido į „Camp David“. Susigrūdę prie vieno lango visi atidžiai ieškojom prezidento, bet tuo laiku atėjo Linas Kojelis ir pravedė įdomų pokalbį apie Baltuosius Rūmus ir „Executive Board“. Išdalino informaciją, aiškino apie skirtingas sritis bei pareigas, liečiančias pasaulio aukščiausios demokratinės valdžios veikimą. Baigęs atsakė į mūsų klausimus ir tada nuskubėjo atgal į savo įstaigą. Po šio pokalbio Rita vėl mus visus palydėjo. Buvo labai išpūdinga vaikštinėti tais didžiuliais koridoriais ir jausti, kad esi labai išskirtas iš visų, nes gali pamatyti šiuos rūmus, kurie nėra atidaryti visuomenei. Buvo įdomu išivaizduoti kokie svarbūs žmonės perėjo per šiuos koridorius, per kuriuos mes dabar patys einam. Pagaliau priėjom vartus ir reikėjo atiduoti savo atpažinimo korteles. Ant gatvės tuoj pat vėl jautėmės, kaip paprasti studentai. Bet mūsų ekskursija dar nesibaigė, nes Ritos lydimi, toliau ejom link Baltųjų Rūmų.

Prie pat šoninių Baltųjų Rūmų

durų, Kalėdų senio kostiume, stovėjo medinis dramblys, su šypsena laikė plakatą, ant kurio buvo užrašyta: „The President and Mrs. Reagan welcome you to a Mother Goose Christmas 1988”. Viduje, apsidairėm ir pamatėm rūmų grožybę. Viskas buvo papuošta žalumynais, gėlėmis, žvakutėmis ir grojo mums mažas orkestrėlis. Antrame aukšte, kur buvo raudonas, mėlynas ir žalias kambarys, kiekvienas iš jų atsižvelgiant į spalvą, buvo papuošti išpūdingai pasipuošusiomis eglutėmis bei pasakų žaislais. Matėm išstatytą Prakartėlę su 47 barokinio stiliaus figūromis. Ant valgomo stalo stovėjo pasakiškai gražus meduolio namelis. Ten pat mums grojo vaikų varpelių ansamblis. Varpeliai skambėjo per visą pastatą. Pasiklausius giesmių, buvo laikas keliauti namo. Buvo tikrai labai išpūdinga diena. Kai gyveni Vašingtone visą savo gyvenimą kartais pamiršti, kad tokios iškylos nevisiems yra prieinamos ir kad mes turim jas labai įvertinti. Šiuo norėčiau padėkoti Vašingtono jaunimo Ateitininkų vardu Linui Kojeliui ir Ritai Bureikaitei už mūsų pakvietimą ir atiduotą savo laiką aprodant mums mūsų valstybės rūmus.

Loreta Lukaitė

Chicagos Lipniūno kuopas nariai aplankė vyresnius lietuvius Kalėdų proga.

Tauras Gaižutis, Elena Tuskenytė, Krista Šilimaitytė, Lina Viržintaitė.

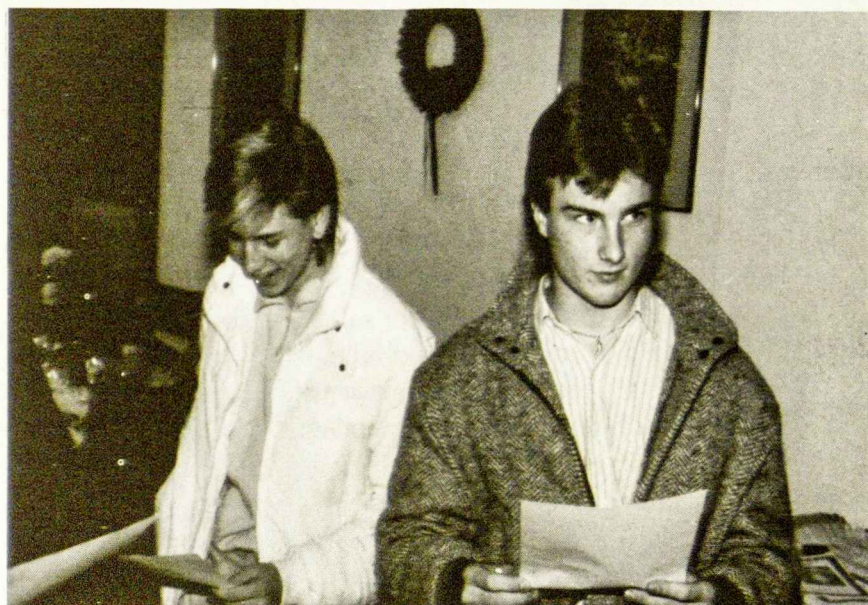

Gita Gilvydytė, Rasa Putriūtė, ir Elena Tuskenytė.

TRUMPAI

„Ateities” akademinis savaitgalis spalio mėn. 30 d. — lapkričio 1 d. Čikagos Jaunimo cnetre ir Lemonto Ateitininkų namuose. Vyko vakaronė, paskaitos, diskusijos, meno paroda ir pan. Plačiau aprašoma kitur.

Korp! Giedros susirinkime, įvykusiame spalio 11 d., prel. dr. J. Prunskio premija — „Lietuvės, pasižymėjusios moters krikščioniškų idealų tarnybą, žymuo”, vienbalsiai pa-

Rimas Gaižutis ir Rimas Liutikas

skirtas Nijolei Sadūnaitei. Simbolinis pažymėjimas įteiktas „pro absentia“ lapkričio 28 d. Korp! Giedra globoja kriauklių darbų parodą Čikagos Jaunimo centre spalio 23-25 d. Tai Marcelės Rudaitienės kūriniai.

Kristaus Karaliaus minėjimas lapkričio 22 d. Philadelphijoje. Paskaitininkas — Lietuvių informacijos centro Washingtono skyriaus vedėjas Viktoras Nakas.

Cicero „Ateities“ sambūris lapkričio 8 d. parėmė Ateitininkų namus, rengdamas pietus po šv. Mišių.

Dielinininkaičio kuopos susirinkimas spalio 3 d. Čikagoje, o spalio 4 d. Ateitininkų namuose Lemonte. Partizano Daumanto jaunučių ir jaunių kupos susirinkimas.

Toronto jaunučius 1987-88 m. veikloj globoja ses. Margarita, G. Petrauskienė ir E. Barakauskienė. Jaunius toliau globoja J. Adomonytė. Susirinkimai po 10 v.r. Mišių Prisikėlimo parapijos klebonijoje. Spalio 18 d. susirinkimas apie organizaciją, lapkričio 1 d. apie šeimos medį, lapkričio 15 d. „Dievas, aš ir pasaulis“, lapkričio 29 d. apie mandagumą, gruodžio 13 d. pasiruošimas Kalėdoms.

1986-1987 m. mokslo metų pabaigą išleistas Detrito moksleivių ateitininkų Karaliaus Mindaugo kuopos laikraštėlis „Jaunystės šauklys“. Straipsniai apie skirtumus tarp jaunučių ir moksleivių, kelionę į Californiją, modernią muziką Lietuvoje. Laikraštėlyje eilėraščių, galvosūkių, pranašysčių apie ateitį ir net gan aiškiai išspausdintų nuotraukų.

Čikagoje rugsėjo 20 d. Jaunimo centre akademija a.a. Antanui Maceinai pagerbti. Po šv. Mišių prof. dr. Juozo Griniaus paskaita „Antano Maceinos asmuo ir mąstymas“. Prof. Kęstučio Skrupskelio paskaita „Blogo problema Antano Maceinos Jobo Dramoje“. Knyga parašyta prieš 27 metus. Meninę programą atliko fleitistė Asta Šepetytė. Kazys Bradūnas skaitė paskaitėlę „Prie poeto Antano Jasmanto stabtelėjant“. Tai Antano Maceinos slapyvardis, rašant eilėraščius. 1986 m. gruodžio 19 d. Vokietijoje, sulaukęs 79 m., mirė rašytojas, poetas, filosofas Antanas Jasmantas-Maceina.

Vigilija Toronte šv. Mykolo katedroje lapkričio 14 d. Kiekvienai grupei pravestos maldos.

New Yorko ateitininkų meno paroda lapkričio 21-22 d. Kultūros židinyje. Išstatomi keramikės Marijos Gaižutienės ir fotografo Algio Norvilo darbai.

Sendraugių rengiama vakaronė spalio 2 d. Čikagos Jaunimo centre. Vakaronėje rodomas prieš porą metų susuktas filmas apie Plungės ir Žemaičių Kalvarijos atlaikus bei Kalnų procesiją. Įvadas poeto Kazio Bradūno. Vakaronė pavadinta „Gyvoji Lietuva“.

Sendraugių vakaronė lapkričio 20 d. Čikagos Jaunimo centre. Rodoma video juosta, kurią susuko Vatikano televizijos studija. Matomi vaizdai iš Lietuvos Krikšto sukakties minėjimo Romoje, birželio mėn.

Ateitininkų sendraugių stovykla vyko Dainavoje liepos 2-9 d. Dalyvavo daug jaunų šeimų su prieraugliu. Stovyklos viršininkas buvo Vytautas Šoliūnas, o kapelionavo kun. L. Zarembe.

Toronto studentų draugovės susirinkimas rugsėjo 13 d. Pirmininku 1988-88 mokslų metams lieka Linas Daukša. Studentų pasiryžimas sirinkti kiekvieną antrą mėnesio sekmadienį. Dvi draugovės narės B. Abromaitytė ir L. Vaitonytė išvyko 6 mėn. darbuotis su Australijos jaunimu.

Toronto moksleivius 1987-88 m. veikloj globos dr. J. Čuplinskienė ir I. Čuplinskaitė. Rugsėjo mėn. 13 d. moksleivių susirinkime kuopos pirmininke išrinkta Julija Šukytė. Metinė tema „Kas mes esame?“

Prez. A. Stulginskio kuopos susirinkimas lapkričio 13 d. Čikagos priemiesčiuose.

Moksleivių ateitininkų (MAS) stovykla vyko liepos 19 — rugpjūčio 2 d. Dainavoje. Stovyklai vadovavo naujai pavasarį išrinkta MAS centro valdyba. MAS pirmininkas Linas Vyšnionis buvo stovyklos vyriausias vadovas. Buvo išleistas stovyklos laikraštėlis, vadinamas „Karštas Purvas“.

Jaunučių ateitininkų stovykla vyko Dainavoje liepos 5-19 d. Joje dalyvavo 95 jaunučių, pasiskirstę į 14 būrelių: Vanagai, Pelėnai, Mindaugo karaliai, Vaidilutės, Pakrikštytos pagonės, Vyčiai, Žaibutės ir pan. Stovyklos tema — Lietuvos krikščionybė.

Toronto ateitininkų vadovai posėdžiavo rugsėjo 13 d. Prisikėlimo parapijos patalpose. Diskutuojuama metų veikla, renginių datos. Nutarta jaunių ir moksleivių susirinkimuose pabrėžti ateitininkų ideologijos pagrindus.

Cicero Vysk. M. Valančiaus kuopos

LĖLIŲ TEATRAS

V. Bogutaitė, K. Boguta ir V. Norvilaitė pravedė lėlių vaidinimą Cicero Vyskupo M. Valančiaus kuopos jauničiams.

T. Bogutienė pristato aktorius.

Patenkinti jaunučiai.

**Statement
of
ownership,
management
and circulation**

"Ateiti s" (publication number:USPS 935-440) is published bi-monthly. Its publisher and owner is American Lithuanian Roman Catholic Federation Ateitis, 7235 S. Sacramento Ave, Chicago, IL 60629. The purpose, function, and nonprofit status of this organization and the exempt status for Federal income tax purpose havenot changed during preceding 12 months. The editor is R. Kubilius, 4545 W. 63rd St., Chicago, IL 60629. The managing editor is Juozas Polikaitis, 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL. 60629. In the preceding 12 months "Ateitis" averaged a press run of 1250 each issue (single issue nearest to filing date, 1250) of which 1045 (1049) were distributed to paid individual subscribes by mail and none (0) sold through dealers, carriers, street vendors or counter sales; total paid circulation being 1045 (1049) distribution by mail, carriers or other **free** means (81 (84). Copies not distributed — left-over 124 (117).

